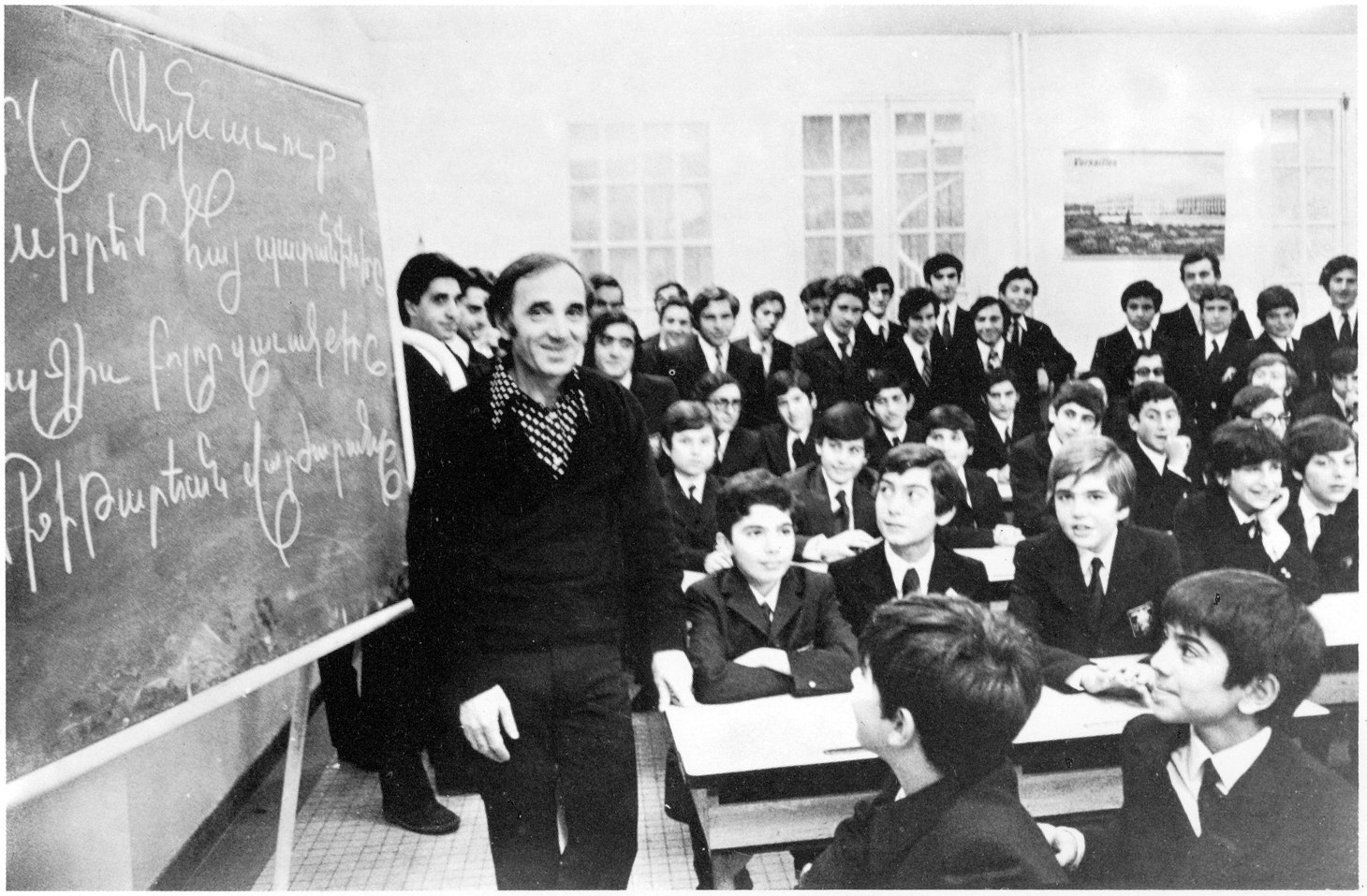

Շարլ Ազնաւուր՝ աշակերտներուն «Հայերէնի ուսուցիչ»

Տեսուչ Հայրը, Հ. Խորէն Վրդ., եւ ողեկոչեց Վարժարանի Փարիզ պաշտօնական բացման 125ամեակի տարեդարձը, ցոյց տուաւ անոր կատարած գործունէութիւնը եւ Սամուէլ Մուրատեան Բարերարին դիմադիծը, հուսկ նոր շէնքի կառուցման հարկադրանքի պարագաները։

Յաջորդեց Նախկին Աշակերտներու կողմէ Տոքթ. Հրաչ Տարօնեան, յիշատակելով իրենց մանկութեան օրերը, ստացած դաստիարակութիւնը եւ շեշտելով Վարժարանին կատարած կրթական առաքելութիւնը։

Բանախօսութիւններու շարքը շարունակեց, ֆրանսերէն լեզուով, նախքին քաղաքական Տեսուչ Վարժարանին՝ Հրմտ. Զ. Խանզատեան, ուր ներկայացուց 1928ի վերաբացումէն ասդին Վարժարանին ունեցած ազդեցութիւնը, եւ կրթական ու քաղաքական անձնաւորութիւններու նպաստն ու հովանաւորութիւնը Հայ Վարժարանին հանդէպ։

Հուսկ փակման խօսքը ըրաւ Միրանութեան Աբրահայրը, գնահատանք եւ օրհնութիւն բերելով առաքելութեանս յաջողութեան. շնորհակալութիւն յայտնեց բոլոր անոնց՝ որոնք նպաստեցին նոր շէնքի արագ իրագործման, ցայտեցուց Վարժարանի 125 տարիներու ընթացքին կատարած ազգօգուտ դերը, եւ թէ հարկ է միշտ փարած մնալ ազգային նկարագրին, առանց օտարին սովորութիւնները որդեգրելու։

Հրաւէրի վրայ, վերջին խօսք մը եւս արտասանեց Կաթողիկոսական Պատուիրակ՝ Սերոբէ Արքպս. Մանուկեան։ Նախ իր ուրախութիւնը յայտնեց Միրանութեան Աբրահօր, եւ ազգային հպարտութիւնը՝ հայկական վարժարանի մը ընդարձակման. այսպէս, ըսաւ ան, մեր երկու վարժարանները, Բէնսի եւ Սեւր, պիտի ըլլան մեր մանկութեան հայեցի դաստիարակութեան երկու գլխաւոր կեդրոնները։

Բանախօսութիւններուն յաջորդեց գեղարուեստական բաժինը, եւ սկսաւ Սիփան–Կոմիտասի հանրածանօթ եւ սիրուած երգչախումբով, Կարպիս Ափրիկեանի ղեկավարութեամբ։